

סיניה הרן (מרום) מספרת (חברת התנועה המאוחדת)

עלי ואני חזרנו ארצה בתום מלחמת העולם השנייה עם הורינו. בלית ברירה התמקמנו בטבריה עד שדירתנו בתל אביב התפנתה. מאוד רצינו לחזור ללימודים ולהשתלב בחברה.

בספטמבר התחלנו לימודים בגימנסיה 'שלוה'. עם חברות מהכיתה הלכנו לתנועה המאוחדת קן הימיה בשדרות נורדאו.

בשנת 1948 השכבה העליונה הוכרזה כגרעין (להכשרה והתיישבות) ומי שלא ראה את עצמו משתלב במסגרת זו פרש.

הימים ימי מאבק על עצמאות המדינה ולכן קוצרה שנת הלימודים, הוקדמו בחינות הבגרות כדי שנוכל להתגייס למאבק.

ההתרגשות הייתה גדולה והרגשת החופש מהלימודים ומהבית הלהיבה אותנו ואת דמיונו.

ב – 14.4.48 הגענו למחנה קליטה בקרית מאיר כגרעין ימי והסיעו אותנו למכמורת. זה היה כמו לצאת למחנה עבודה קיצי. המלחמה אמנם הייתה ברקע אבל השחרור מעול הלימודים והחברה שאהבנו והשתלבנו בה הייתה לא פחות חשובה. הבנים כמובן רצו להגיע מהר לקרבות...

בתור גרעין ימי היינו מיועדים לפלי"ם שהיה חלק מהפלמ"ח. הועברנו לגבעת אולגה ושם התחלנו באמונים. שכנו אותנו באהלים. המטות היו קרשים על "חמורים" ושק מלא קש כמזרון. מכיוון שזה דקר אני העדפתי לישון בלי המזרון המשוכלל. האווירה הייתה טובה וחברתית והאהבות התחילו לפרוח בשטח – בהתאם לגיל ולחופש. היינו מעט בנות וכפליים בנים!...! היו כמה עזיבות ובריחות לקרבות. הבנות כמובן נשארו במחנה והמשיכו באמונים. אני השתתפתי בקורס קשרים ובדמיוני ראיתי את עצמי מצילה את המולדת! יסוף היה באותם הימים על אחת המשחתות של חיל הים וכל פעם שהם עברו את גבעת אולגה הייתי רצה למגדל המים ועולה על גגו ומאותת לו בדגלי סמפור. כמובן שהוא אף פעם לא ענה כי אסור היה ובטח גם לא ראה את האיתות שלי אבל לתומי וגעגעי האמנתי שהוא רואה ונהנה!

ב5.5.48 הושבענו לצה"ל. חילקו לנו מדים והפכנו לחיילים ממש. המדים היו מצחיקים: הבנות קיבלו תחתוני גולדה (תחתונים עם רגלית) כובעים מ"היטל מאכר" אמריקאי שתרם לצבא הצעיר! גם בריות קבלנו.....הצחוק היה גדול! טקס ההשבעה זכור לי כמאורע מרגש.

יום אחד העמיסו אותנו על משאיות והביאו אותנו למחנה שמן בחיפה. הוטל עלינו להשתתף בניקוי ושיפוץ אניות המעפילים כדי שיהוו התחלה לצי של חיל הים. שכנו אותנו בקסרקטין גדול. כל הבנות באולם אחד. הרעש היה נורא –קשקשניות וצחקניות לרוב! המסגרת הזו לא השפיעה לטובה על המסגרת ההכשרתית שלנו וחיכינו למעבר לאלומות.

אם לא דייקתי בתאריכים הרי את האווירה והמאורעות באופן כללי אני מקווה שתיארתי.